

2.) По не тиче писанє Миколи Олєзр-
вого и його нападологи отвитум так :

Кед чловека нікто не хвалі, вон ше мушн
хваліт сам. Микола ше гїва, же го нікто не
похвалєд и же не писали о його „Исторїї“
лк о Колумбу, котри отхрил Америку. Окрема
свой гївє видєл лад о Павичови. Вон так пи-
ше! „Приповєда не нашому народу вельо о
тїм, але ше не гурора и того, же дєе то и
источносц? Правда вєта, же ми пашлї (паш
Павич, хтори нема понїтїя о рускей и-
сторїї, а може буц анї о хорватскей) им
твердан же в Хорват, бо ми знаме добре пре-
лиосц Жумберчаних, же су не Хорвати але
бани Сербї—Насіанї, бо так твердзи и лон
Шварк у своїм „Алманаху“ владу „ветчаросц“.
Тота источносц треба да ше состої у тїм, же
сам митрополїта Исидора назвал „московским“
а не „imperialista hincius et totius Russiae“.

Най будзе п. Микола мерки и лєм най
мирно учи далєй своїм предмет, же би авєр-
шел голєм скорєй як будзе мац 30 рокї. О.
Павича я добре познам и думам, же би йому
було спод чєсци критизирац „исторїю“, до
написал вєдєт пїкєлар, бо тота „исторїя“ не
исторїя Русїнох, але вєдєт гаднї памфлет
напїкєрабїцї зос меркїї на нашу сї. гре-
кокєнтонїцїцу вїру. Можем цєкєсє, же од
шїцкїх Рускїх исторїїнох, до самїх прочїтал
а по а написали сами православїцї, не начї-
тал сам такї цїтаньєвє и меркїю процї Ру-
сїянох грєкокєнтонїцкїх як у тей батоганїкєй
шкєрабїцї. Ишак то и не мож буц. Шко-
ларє мушн писат так, як ше им заповєда. На
концї дєе би Микола я могол научїц як сту-
дєнт права исторїю Русїнох — оцїталє медїя
Чєхамї або у вєрбаскєй нєвалєкєй гїмєлєнї?

СЛАВЯНСКИ.

(Концї будзе).

ДУХОВНИ ЖИВОТ

Наша прадїдовска вїра.

Даскєльє словїя людвом добрей волї.

Пїше: Владїка Дїонїсїй.

Якї на дух владєц у Церквї Хрїстовєй.

То нам описал сам Исус Хрїстос у своїм
тєстамєнту, котри зробєл прєд своєм шмерцїу.
Ту наводїмє слова того Тєстамєнту, да их
чїтатєлє вєдєбїра прєчїтєлє и да о нїх вєльо
роздумує. Слова того Тєстамєнту, котри нам
записал св. Євангєлїст, слїдуєтє: „Як Тї мєн,
Отчє, послал пї лївєт, илї послал їх до швєтє“.

„И я нїх я дошвєтєцїм сєбє, да и вонї
буду дошвєтєцїн у правдї. И нє дам за нїх я
модїм, але и за тїх, котри на їх слово буду
у мє вєрїтє: я вїцїкї буду єднє; якцї Тї,
Отчє, у мнє и я у Тєбє, да и вонї буду у нас
єднє; да и швєт увєрї, же Тї мє послал“.

„А я славу, котру Тї мє прєдал, дал
сам їм, да буду єднє, мєнє и мї єднє“.

„Я у нїх, а вонї у мнє, да буду єднєм
соверєнєнє у вїдїм, и да розумї шкєт, же Тї
мє послал, я возлюбєл єм їх, мєдє нїм мєн
возлюбєл“.

„Отчє, шкєт, да тєнє, котрєх нї мї дал,
буду тїм дєє я, я да буду зє мнє...“ (Ив.
17, 18—24).

Зос тїх словєх канцї можє видєцї, якї
єднєц мнїм владєц мєдєн члєнєм Церквї
Хрїстовєй: такї єднєц, якї єднєц постїи мє-
дєн особамї прєсв. Трїїтї. Прєго Хрїстєво
авєстєлї бїра меркїїмє, да канцїє хрїстїянє
буду „єнє вїрї єднє“. Нєпрїятєлє рєдє люд-
скєго лїчє ше ствєрал да разбїє тєу єднєсн-
Уж ая врємє апостолєх вєнєсєдїєн од тїх хрї-
стїянєх, котри прєшли зос жєдєвствє на хрї-
стїянєствє, жєдали да и тємї хрїстїянє, котри
прєшли з поганствє, вїдєрєнє постєпнє Жї-
дємї, и аж по тїм да прєїду на хрїстїянєствє.
Тому ше бєра опар сє. Пєвлє и да разбїє
тєу пєрїнї рєздєр у Хрїстєвєй Церквї єнємї

лє Авєстєлї на „пєрїнї авєстєлєкї собор“ у
Брусєлїмїу. Там вонї з помєцї св. Духа одлу-
чєлї, як маю канцї вїдїлї и другї хрїстїянє, и
чєго ше маю трїмєц. Нєпрїятєлє Церквї Хрї-
стєвєй як и єднєго рєдє людскєго-дїявєл ані
дєлє не мїрєвал. Вон тєрєз заплєчєл нєїстрє-
шєнїєлї прєшлїцєкєнїє процї Церквї Хрїстє-
вєй з помєцї євєнєскєго царєдє и з помєцї
нїмєнєскєго рїмєскєго царєствє. Крєк нє хрї-
стїянєх прє свїєту вїру и єднєснєвїєнє по нїцї-
кїм нївєсцє прєсв полїєн 300 рєкї. Аж 313.
рєкї достєлї Церквї шлєбоду и повєлє вєсєл
зос канцїкємбєх на швєтлєсц.

Дїявєл и тєрєз не мїрєвал; вон дєвїтал
повєнїк сєлїцїєнїкєх, мєшєх, пє я самїх вл-
дїкєх, як и дєєповєдїєнїх патрїархєх, и прєз нїх
ше стєрал вїнїцї вїру Исусєвоу. То булї чєскї
нївєнєскїх крїстїянєствєх, котри прєдалєн од
4. - 8. стєлїєтїє. У тїм нє члєу цєлє Церквї
Хрїстєвєй зос Вєстєкє и Зєхєдє под вєдєнїєм
рїмєскїх архїєрєєнїх сєдєм рєкї зєбрєлє я
лє сєлєм єкємєнєскїє сєбїрє, а я нїх сєбєрєх
осудєлєлє нєчєтєлїєкєх єтрєнїєнїх крїстїянєствєх и їх нрї-
стїєнїєх, якї ше дєлєлїєлє да нєчєтє-
лїє фундємєнтє вїрї Исусє Хрїстє. Прє тєтї
вєрїнї 8 стєлїєтїє владєлє єднєснєц вїрї и
обїчєєнїє мєдєн члєнєм Церквї Хрїстєвєй
на Зєхєдє и на Вєстєкє, а так єстє
я мєдєн вїрї нїмє. Пїрєдї, же кєждє крї-
стїянєствє нєчєлєтєлє зє сєбє вєдєнїєх лїдєкєх,
єлє тїм крїстїянєствєм нєчєлєтєлє у гєтєрє
єнї нїдїу, а Церквї Хрїстєвєй жє и лєнїє ше
шїрїє. У тїм чєсєу владєлє у Церквї Хрїстє-
вєй гєкє єнєснєц, зє яку ше мєдєл Исус Хрї-
стєс прєд своєм шмерцїу.

(Далєй будзе).

Жертвуйцє на фонд Рускей Друкарнї.

Рускє Друкарнї будєє нївєкєтє єлєлє
у нашїм просвїтїєнїм єлєганїє. Прє го кєждє
лї Рускї мушнє зє нїю жєртвєнїц, кєлє
лєк гєдєєн, да ю цє скорєй достєнїмє!
Рускї патрїєнїє рушєєцє ше!

Жертвуйцє на „Фонд Рускїх Новїнох“.

П. Матїєвїцї:

Бог своїх не зохабя.

(Библїєскє прєдєтєвє у нєїц дїїєх)

2. дїє а. Сєпранїї, Илєкар, Зєл. Гад и Асур).
Илєкар (зїмєлє торбу): Но, Слава Бєгу, — євє
и нєс. Пєвлє, нє уцє нїпєл ту?
Зєвулєн (отрєсє а мєкрїм кєлєпєм): А мї ше
бєнї лємучєлї, як стєрє єлєтє у вєтєкє
Рувєл (уходєк): Но євє! Слугєвє мї явїлє, же
брєлє Гад и Асур шєнїлєвє єдїєлї зос Сї-
хємєу зос своїмє бєрєнїєчєм. И вонї нє уцє
прїблїєсєу. Вєдє єднєснє лєм даскєльє слєб-
нїєх бєрєнїєчєх. А нї (обрєлєлє нє Илєкарє
и Зєвулєкє). Як тєє прєнїєлє?
Илєкар: Стрєпєлє нєм нє даскєльє фєлєтї
єлєнїєх мєкрїєнєх, єлє нє нєдєвєкємє, же и
вонї прїду тєдєн зє вїдїєнїє, лєм дєк ше
мєлє вїхлїлї.
Зєвулєн: Но, єлє вєлєє их нє єстєлє.
Гад (уходєк): Я зєс подрєвїлєм, брєцє!
Асур (зє вїк): А я вєс мєлїєм, да мє нїєр-
мїкє я мєсєм абє хлєбєм, бо сєм уж єслєб-
нїє од єлєдє. Спєдлє мї торбє а єднєм зє
вєдї, нє сєм цєлї дєсєн нїє нє єдєл.
Рувєн: Дє єдє мї здрєвїлє, брєцє! Уж єжє ше
пєжєкєлїє, же вєс вєдє єнєкєлєлє. Кєд єдє
мєкрїє, сєє єтєнє гєрї зє нєнїєнє нєтєрєлє
(укаєє нєзєдєк), нє нє вєтєрїєцє. А нєдєє
дє дєкєс и єдїє яє вєс гєч гє и мє нєчємє

єднїєснє. Осїф кєлє нїцє прєтєлєго тїжєдє трє-
бєлє прїєсєд нєзє єднє а дєву, єлє го лєт-
Гад: Дє, єлєнїє же йому прїє опєвнє дєбрє.
(Нєшєкє).
Рувєн: Я нє вїєлє, брєцє, цє то вєшлє мєдїє
зєс, же нє можє бїтє мєдєє влєм бєнєдїє, а
да нє ялєдєнїє нє Осїфа. То нє будєє дє-
брє, бо то нє єлєнїє и тїк єлє дїєтєлєкє
мєркїє. А мєркїє бї нє шкєлєє бїтє мєдєн
брєтємї.
Юдє (стєлє): А чєм вон нє єлє брєт?
Рувєн: То лє єлєє лєнєсє. Вєн вєс шєнїєкїх
лїєбї.
Сїмєєн (стєлє): Вїдїємє яє нєс лїєбї. Прєд 4
дїє трєбєлє бїтє прїє нєс и прїєсєд кєм єлє-
нє, як кєм то єлєє обєцєлє, а вєн — єлє є?
Юдє: Мї ше у вєдї дєвєкє, а вєн мє шїє-
кєтє и нїєлє нє єлєкєй нєсєлїє, як мє ше
брєцє кєлєнїє.
Лєвїє (стєлє а и другї): Дєбрє гурєрєлє Рувєн.
Єлє го тєк, кєд дїєнїєлє вєшлє мєркїє до шєр-
єх брєтєх. Ту мнїє прїєсєд до прєпєсєнї
фємєлїє. (Обрєлєлє нє гє Юдє). Тї з мєркїє
єлєнїєнїє яє и тєтї (уєлєжє). А я єлєурїєнїє,
же Осїф нєшлє до Сїхємєу з єлєнїєм и же
бї го нєм уж дєлїє прїєдєл, лєм да нєс вєдє
зос Сїхємєу нє вїгнєлє.
Рувєн: Осїф нє можє бїтє и сєм дєлїє тєт чєс
у вєдї глєдєкєнїє брєтєх, да илє лємєнїє, а
брєцє го осудєлїє, бо сєм зєлєсєнїєнїє з мєркїє.
Сїмєєн (стєлє прєд нїх): Є, нє нє обїдєвєнє
єцєкє улєжєкє, єлєнє дє єлєчє, чїє тє мєркїє
нєцє вєм пєсєм: гєй! У єлєнїєх шєрєцєх нєнїє-

нєрєнїєлє мєркїє — гєкєлє до шїєрєцє. Мєр-
кїєнє гє, бє то єлєє рєкєлєлє — єго лє-
тїєлє од 17 рєкї, и яє дє є єлєкє, обєлєкє
го до шєрєнїєх шїєнєтєх. Мєркїєнє гє, бє нєс
єу прїєдєлє, же дєлє нє мєрєкємє нє єлєдє,
пє яє врєтє єтєкє єлєкє и єлєкєлє. Мєр-
кїєнє гє, бє в фєнїєлєтє и у єлєнїє фєнїєлєтє
нєс єлєнїєкє и уєрєдєлєлє. А од тєтєго чєсє
єлє єлєє прєд нємїє нєчєкєлє гурєрєлє, же мє
дє блєгєсєлєнє Илєрєсєнє и обєлєкє зєхєбєнє
Илєрєстє, я го нє можєм нїєнєгє вїдїєцї.
Шїєнїєнїє (крєк Рувєнє и Лєвїє): Так и мї!
Так и мї! Зєбєрєжє нєє кєлє Сїмєєнїє).
Сїмєєн: Хтє думє яє и, нєлїє прїєдєлє зє мнє нє
дєнїєкє. (Вєхєдєлє, а другї єлє нїє).
Рувєн (обрєлєлє нє лє бїк): Осїфє, брєцє нє-
нїєнїє, чєжкє тєбє! Нє тєбє чєлєдє дєнїє вєкє.
Лєвїє: Рувєнє, нє пєдєлїє до рєнїєкє. Ицє шїє-
кє нє єлєчєнє. Я нєчєлє прєд Осїфє. Кєлє
го єлєчєм, прєвєнїєлєм од нїєго єлєснє, а
єго врєцїєлє гє єлєнїє.
Рувєн (нєчєрє и єлєнїє): Лєм мєркїє дє цє нє
обєчєлє тєтї (укаєє зє брєтємї) А я єлєєм
гє нїє и бїлєєм патрїє дє ублєжєлє єлє шєр-
єцє. (Лєвїє вїдєє, а Рувєн стєлє впрєдєкє и
рєнїєрїє рєкї): Бєжє бїлєє у нємєлє нєшлєм
брєтєу Осїфєу и нїєчєкєм єлєм. (Єлєлєлє нє).
Цє дє зрєбїм? Я єлє нє можєм єлєєнїєлє.
Нєлїєнїє вїдєлє нє єлєрє Дєнїєлємє можє бїтє
єлєлєлє. обєчїєлє Осїфа и єлєлєлєлє го нє
пєнїєлє. (Вїдєє).
(Далєй будзе).

Нашо дописи

Привбор, 20. VIII. 1935.

Преслава Ювипело нашего Владики.

На Пресображенне, кеди е у нас храм церквн, була бенька народна схадка, на котрей преславени Ювипел нашого доброго Владики, 60-рочица його живота и 20-рочица владикованя.

Схадка ше стримала при церкви таковой во Служби Божей. Присутно було кошо 4000 украинского народа зос цимей Босней, були и така цо ишли и преко 100 километери и не жаловали труду, да буад на том торжеству и да укажу заслужену честь и признано сбойому Владикови, котри е баш за наших братох Украинцох у Босней зраби оцел и помочник у ишчих потребах: з Козарцу, котри е преко 120 километери далеко од Привбора, пришло преко 100 особн. з Крижевицох пришло як делегат владичество Прес. Др. Шимрак, наш ваченик и професор на универзитету у Загребу. Присутни були и ишлики наше босански священники пред едного, на челе зос владическим викаром о. Ланковичом и привборским дьяконом о. Виляком, котри ше найбелой старши, да тот преслава будзе цо пошита и достойнейша.

Схадку отворил Прес. дьякон Виляк, прибитал присутних и потакобал значе тей схадки и преслави. Вец малко дльше Галя Шанич зос Липни декламовала тинько зложену на честь Владики, а Алекси Роман и Шобба Снеж декламовали братки дивиси, у котрим бисепси беньки заслуги Пресоб. Владики за украински народ у Босней.

Потим тримал бешеду наш редактор о животу и дьялности Пресоб. Владики. Спомянул його беньки руско-украински патриотизма и його усиловке старана, да украински народ у Босней организую на церковним и просветним полю. Основал баш у Крапвац часу пейц нови парохии, збудовал церквн и парохиялни домц, остарал ше, да наше украински братца у Босней и Славоии маю сбойо добрини «Ридне Слово», котре уж од сешездьма будзе виходит дбарал на дешав. Збера баш рознати наш народ у Босней як кшога сбойо бурчага, же бодно з ним, з ним ше радус и веселит. Зато го народ тибко люби и почитуе, а то локалон и зос таку числену учасцу на тей його преслави. Забершеп наш редактор зос монголистивсам Владики, цо еври народу одушевлено приласели и одипивали сбойому Владикови сердечне «Многая лета»

За нашим редактором тримал Иван Грнб, наш земледелец зос Оасенка братку, аж барь поучилу бешеду, у котрей поболал народ, да люби шивко, цо наше, да ше трима наших обичаюх, да почитуе сбойо бешеду и да подпомата сбой едним часомис «Ридне Слово» цо сбойого найлапшого приятеля.

На остатку тримал бешеду прес. ваченик Др. Шимрак. Вон поболал народ, да тбардо стои у сбойей грекокат. вере при сбойм владикови и да ше чуба неприязнеюх сбойей вере и народности. Неирнигеле украинского народа у Босней (между ними явни москобосни Русе Прекраснои) збоудило го на кривби арати, буни проти грекокат. церквн, а робитю лем пре сбойо касен, а украинскому народу приноша лем тиньбу и преславу. «Не сажме их! Вошка з шмак!» — кричали еври

народу). — Бешеду Др. Шимрака була прията з одушевеним влякнцями.

Зос схадка були послани телеграфски поздравн Святому Отцу Папи, Й. В. Кралю Петру II, Й. В. Князу-Нажеснику Пабу и Пресоб. Владикови-Ювипату. — Схадку телеграфски прибитали наш Ординарист з Крижевицох и предник Хорватох з Баншцими Др. Чондрич.

Плати не можемо рецетей.

Так виявил диктатор Муссолини одному анлийскому дипломату, котри я ним бешедовал о спору Италии к Абессинии. Дали гварел Муссолини, же тоти 200.000 пушни, котри уж в Италии послани на границу Абессинии, вилтрели сами од себе. Зос тим вон сцел повесит, же до войны з Абессинию муни приед, гол ше кельо велики держави, у пернем шоре Англии, тому пропаля. — 4. септ. ма ше зиса Олбор Союза Народох у Женеве, да коленцо рудрива талтинско абессински спор. Але Муссолини уж одшведоде виявел, же Италия таковой участии аж Союзу Народох, кед би Союз осудел талтинску акцию проти Абессинии. — Цели швет обрачал тих дньох свою увагу на спор Италии и Абессинии, бо ту ше робиле лем о самей Абессинии, але и о шветовним жару.

Большевники новшор.

Урожай у Украйини того року был барь добри, але ало наш у том, же до тараз лисе ани косидба не готова, а дже тавидба! Нет лос чим конци и нет кону. Цо дельних парастох виглял большевизм на Сибир лебо за живни соловески острови, вел вигинули од гладу, а цот ани тавдовского орудья. Большевики и ту цитанк та сгарь, же парастн сибирскую роботу на полн та ше ани у своик новшох грожа парастом, же их буду штреляти. Але не вилвавати парастн, котри муни гладити и цола робити як статок на большевизмских спалидуках, але вилвавати шалева большевизма урава, загубивши большевизмских комесарох и их веспособносц. А найбелей вилвавати наука большевиках, ше верает че иже маи свою власну зем, але муни робити як раб на державних добрех (коллективизация).

Анлийци на Абессинию.

У Лондону пришло ше 1000 Анлийцох котри войовали у пренлей шветовой войны, же пойдут як добровольци на цомоу Абессинии у ей борби з Италией. З сего ше видат, а чия Англия трина.

Сав. Америка — пустиня.

У Саверней Америки прихода часто тиньскове бурн, котри до тараз заспали ало тиньском велей миллиони котра жема. Кед далей пойдзе на даяких 100 роки будзе цела Саверна Америка една велика тинькова пустяня.

Америка проти большевиков.

На засяданю «Коминтерна» (Комунисичного интернационала а то е главни союз шпичих большевизмских странкох у швесе) одлучено, да ше далей постави зос большевизму апролетанду у побдиних державох. Проти того таковой протестирала Америка, котра думя цалком прервал шпича пидомат зос большевизму державу, кед большевики буду далей робити у

Америки буни и приравил революцию. Протестовали проти большевизмской пропаганды тиж Италия, Англия и Леголка. Так сто ипак приходив держави до пришедения, же з большевиками не мож видно робити шивку чешу роботу.

Чудна странка.

У Канади у провинции Альберта нашладала из вилбархкох нова странка, котру видливо лем основал учитель Абергарт, а вола ше «Странка социального кредита». Главни точка програму тей странки ас, же вша виробит каждому человеку, да ма каждый месец наймешей 25 долари (1000 Д.) приску. Абергарт каучув, же вон цалком одстранит зос швета нужду и каждому чловекови осигура достойник и пресабрикну живот. Зато пита, да ше вдерити богачох велика порция и да ше цалом друшеством живот преупорит. И цот ше шидни ученик лядув виявел, же тоти програм не мож оставити, ипак великия гемтоблдох у Альберти гласало за тому странку в воня нашладала. Тараз приходали найважнийше: Странка муни сполнит свою обещуну и дац каждому парастови 1000 Д. мшачий плати.

Нови пушни.

У анлийским войску увидели нови пушни, котри штреляю на минуту 50 разн, а голден таку пушну цомоки каждый хатова долетев були у анлийском войску пушни на 15 патроци. Ево у чим швет напредуе.

Схадка Союза Украинских Школярох у Югославии

отримана 17, 18, и 19. августа 1935. у Шиду.

18. августа почала ше Схадка Школярох зос се. Службу Божу, котру одслужел панноец Микола Орас, у чмжарено школярох. Зос се. Дигурни школяре поехали дорва до рускей школы, цо ше схадка отримовало.

Точно у пол 10 годани отворел домашни панноец Дюра Бесермни Гляну Основую Схадку. Панноец Бесермни исловел шире радоск з того почину, та сердечни приласел шпичих школярох добрей дзеки и замасдал, як найбелей успиху у тей схадке, же за школярох так и за наш цали народ. Потим панноец Бесермни предложил п. Миколу Бучку за председателя Схадки, цо присутни ариотласно прията.

П. М. Бучко берг место председателя и чита далши точки програми. III. Задача и значени Союза Руско-Украинских Школярох, реферат М. Бучка. IV. Чинотия правилох Союзу Руско-Украинских Школярох. V. Вино членох. VI. Выбор одбору VII. Одретсена членарина и вписового. VIII. Записи и предладала. IX. Закрытие тн. оск. схадка.

далей следув реферат М. Бучка (подаме кратки жакст). Предлелент почина словани О. славца Шенстера: «Децени, у котрих живиме страдания и без шесца. Нихго не будзе пеншлви, хто жебе за нашей добн; але вельо з нас могу своего живота драгу преидти по своей волн — у велькосии чи у малии. Кто жада лем прикшесени на заслугуве живот». Прелетонг зо анлийку до нас руско-украинских школярох и побитирис, же не заслугувме жак, кед думаеме, же зато учиме, да себе забесниме живот — живот лнчешими и шрелени, живет наша. Прелелент ше цени з того, же ценила шовелер те символ живота, символ посвятн и победы. Живот за них аж забава, але мала работа, котри водити до шидли. Указув вельки идеали — вельки шиди нашего руско-украинского народу. А шиди и ей шидени, цутора вон, то права живот школяра.

